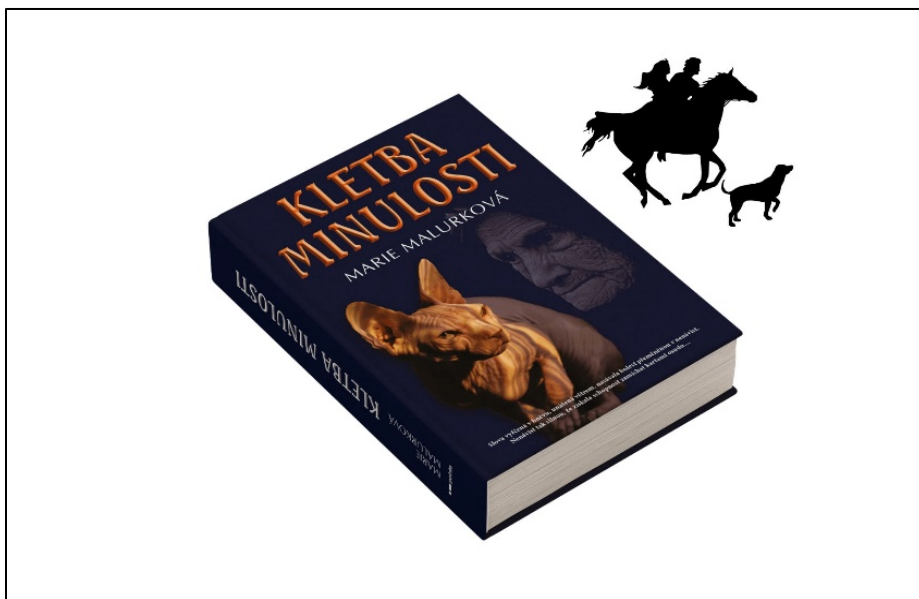

ANOTACE:

Zjistil, co se neměl dozvědět. Pocit křivdy mu pronikl pod kůži jako otrávený šíp. Přesto by ho to nikdy nenapadlo, kdyby neprošla těmi dveřmi. Pak už tu myšlenku nedokázal dostat z hlavy. Jenže rozhodnutí pramenící z touhy po něčem, co nemůžeme mít, nebývají těmi nejlepšími.

Rok 1380. Osud Petrovi přivede do cesty Annu. On je mečíř, ona dcera šlechtice. Přesto se do sebe zamilují. O 644 let později se v bytě Jolany objeví stín muže ve středověkém kabátci. Místnost se zaplní hněvem.

RECENZE:

Napínavé čtení vás vtáhne do děje a vy budete kousek po kousku odhalovat pravé příčiny současného stavu.

Vendula Perglerová, redaktorka

Areta se zastavila uprostřed pohybu a zůstala nepřítomně stát. Sledovala těžké černé mraky stahující se nad panstvím jejího pána, přestože její tvář ozařovaly první paprsky vycházejícího slunce. Mraky se zbarvily doruda a první kapky deště obarvily zem krví. Odložila byliny a zamířila po schodech ke komnatám Anny. Tiše zaklepala a vešla. Místnost byla prázdná a postel dokonale ustlaná. Na přehozu ležely snítky pelyňku černobýlu a řepíku, které měly do komnat přizvat dobré duchy a chránit Annu před kletbami. Sama je tam včera položila. Areta vyšla z místnosti a zamířila ke stájím. Annin kůň byl pryč. A nebyl jediný. Chyběli také koně Konráda ze Zvířetic a jeho nohsledů. To nevěstilo nic dobrého. Zavřela oči a zaměřila pozornost hluboko do své mysli. *Anno? Anno, slyšíš mě?*

Neslyšela. Anna byla v tu chvíli příliš zaměstnána, než aby mohla zachytit tichou otázku ve své mysli. V očích měla slzy a celým jejím tělem pulzovaly ochromující vlny bolesti. Na chvíli ztratila vědomí. Zvrtla si kotník a při pádu se praštila do hlavy. Probral ji mužský hlas. Připadal jí povědomý. Volal její jméno. „Ať nemilujete!“ vykřikl. Otevřela oči a opatrně zvedla hlavu – právě v okamžiku, kdy Petrovým tělem projela čepel meče. Byl to on, kdo v hněvu vykřikl slova plná nenávisti. Anně se zalily oči slzami, když sledovala, jak se Petrovo tělo hroutí k zemi. „Proklel je,“ hlesla a udělalo se jí mdlo. *Nemluv, dokud neovládneš svůj hněv*, vybavila si Aretina slova. Pak jsou to zase jen slova. To Petr nevěděl. Anna se tehdy zeptala, jestli ona je z těch, kdo mohou kletbu zrušit. Areta se odpovědi vyhnula. „Cena za to, že čaroděj přecení své síly, je vysoká,“ odpověděla tehdy. Annu napadlo, že bude muset Aretě stejnou otázku položit znova.

„Paní, jste v pořádku?“ Zadýchaný Jan dopadl vedle ní na kolena a pomohl Anně se posadit.

„Zabil jsi ho!“ vmetla mu do tváře.

V první chvíli nebyl schopen odpovědi. Tolik nenávisti v jejích očích ještě neviděl. Netušil, že je toho schopna. „Neměl tady vůbec být,“ ohradil se, jakmile se trochu vzpamatoval, ale do očí se Anně podívat neodvážil. Věděl, že tohle mu Anna nikdy neodpustí.

2.

„Nechám ten nesmysl zrušit!“ zařval Jan, až mu přeskočil hlas, a praštil rukou do stolu.

Janova matka vstala. Pokynula Holušovi hlavou a on udělal to samé. Poté vyšla

z místnosti. Jan tomu nevěnoval nejmenší pozornost.

„Můžete to samozřejmě zkusit,“ pokračoval Holuša klidně. „Ale rád bych vás upozornil, že převod daru, stejně jako závět, byly sepsány s dostatečným předstihem oné neblahé skutečnosti, kdy jste svého otce připravil o jeho práva a čest. Smlouvy jsou podloženy lékařským posudkem o způsobilosti vašeho otce a jsou platné v plném rozsahu.“

„Varoval jste ho,“ konstatoval znechuceně Jan.

„Pokud byste snad chtěl jít do sporu,“ pokračoval Holuša, aniž by zareagoval, „budte si vědom, že zájmy vašeho zesnulého otce budu obhajovat já.“

„A kdo vám to zaplatí?“ zeptal se jízlivěji, než měl v úmyslu.

„S tím si nemusíte dělat starosti. Vzhledem k investičním radám vašeho otce jsem mu před dvěma lety nabídl doživotní zastupování bez nároku na honorář, a přiznám se, že jsem upřímně doufal, že bude trvat výrazně déle.“ Odmlčel se. „Pokud vám mohu radit, soustředte se na hledání nového právního zástupce, protože dnes je poslední den, kdy řeším záležitosti vaší rodiny.“

Jan zůstal neschopný slova. Tohle nečekal. Okamžitě mu došel význam matčina pohledu. Už to věděla.

„Třeba kolega Bujok, který vás tak bravurně zastupoval ve věci zbavení vašeho otce svéprávnosti,“ pokračoval a nechal Jana nevěstičně zírat. „Vypadal velmi schopně. Bez kousku svědomí a taktu. Myslím, že si budete rozumět.“

„Vy mi to nikdy neodpustíte, že?“

Holuša neodpověděl. „Ven trefím sám,“ ukončil rozhovor a položil před Jana obálku.

Tentokrát to byl Jan, kdo neodpověděl. Zůstal nehybně sedět s očima upřenýma na obálku ležící na stole. Úhledným písmem, které důvěrně znal, na ní bylo napsáno:

Pro mého syna Jana. Chvilí trvalo, než sebral odvahu ji otevřít. Zaskočen silou, s jakou ho ta slova zasáhla, si neuvědomil, že je vyslovil nahlas.

„To nezní jako slova pomateného muže...,“ ozval se hlas za jeho zády.

Jan sebou trhl a prudce se otočil za hlasem. „Měl jsem za to, že jste odešel,“ řekl chladně, když se jejich oči střetly.

Holuša, který stál opřený o stěnu, mlčky přikývl a obrátil se k odchodu. Ve dveřích se ještě zastavil a pootočil hlavu zpátky k Janovi. „Věděl jste, že váš otec nebyl jediný, kdo tu ženu viděl?“ Odmlčel se. „V kronikách kláštera U Žluté růže se o tom táhnou zmínky napříč staletími,“ dodal a zavřel za sebou dveře.

Jestli jsem to věděl? pomyslel si Jan, když Holuša vyšel z místnosti. Samozřejmě že jsem to věděl. Otec to opakoval pořád dokola. Neposlouchal jsem. Už dlouho, uvědomil si náhle. Ani nevěděl, kdy přesně se to stalo.

Zradil jsi svého otce, jako Jan zradil Annu. A teď je mrtvý, stejně jako ona.

Jan vyskočil tak prudce, že se židle, na které seděl, převrátila a spadla na podlahu. Místností se rozlehla rána. Nevnímal ji. „Kdo jsi?!“ vykřikl. Dlouho neslyšel nic než splašený tlukot vlastního srdce.

Areta, uslyšel tichý hlas neznámé ženy. Tlukot jeho srdce ještě zesílil a tep mu bušil do spánků takovou silou, až měl pocit, že se mu rozskočí hlava. „Ne! Já nechci!“ vykřikl, vyběhl z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

Dopis se s tichým zašustěním svezl po stole a snesl se na podlahu. Než vklouzl do stínu pod velkou zdobenou truhlici, na okamžik odhalil poslední otcova slova.

ODPOUŠTÍM TI. OTEC

3.

Jolana se s námahou snažila udržet otevřené oči. Tělo měla ochablé a víčka jí vypovídala poslušnost. „Sleduješ mě, vím to,“ řekla ztěžka.

„Tvoje štěstí,“ odpověděl Marek a přehodil Jolaně deku přes ramena. Vrátil se do koupelny, pustil vodu naplno a sprchovou hadicí nahrubo smyl krev a zvratky. Vypnul vodu a hadici zavěsil nad vanu. Když se natáhl nad toaletu, aby otevřel okno, všiml si, že na dně záchodové mísy leží něco, co připomíná větší minci. Vyhrnul si rukáv a strčil ruku do záchodu. Kulatý kovový předmět s latinským nápisem působil hodně staře. Mince? Kapala z ní voda, a tak ji strčil do sáčku, který ležel na pračce, a položil ji na umyvadlo. Když si umyl ruce, zvedl minci a zadíval se na ni.

Na minci dopadl stín. Marek se naklonil blíž k oknu a snažil se rozluštit text. Neviděl, jak se ze stínu za jeho zády vynořil obličej muže.

Vrčení donutilo Marka se otočit. To jako vážně? Marek zíral na něco, co vzdáleně připomínalo kočku. „Nedivím se, že se tváříš našťavaně, ale pokud ti ukradli kožich, tak já v tom fakt nejedu,“ pronesl s vážnou tváří a vyšel z koupelny. Ani se neotočila. Dál zírala do prázdné koupelny a vztekla mrskala ocasem.

„Takže páni ze Zvířetic,“ pronesl zamyšleně Marek a podíval se směrem, kde spala Jolana. Jaká je pravděpodobnost, že je pravá? Uvidíme, rozhodl se okamžitě a strčil minci do kapsy.

Jolana se zachvěla ze spaní. Cítila jeho hněv, který se mísil se strachem a vzdorem ženy. Bič prosvístěl vzduchem a dopadl na lidskou kůži. Ani tentokrát nedostal, co chtěl.

4.

Jakmile vešly do předsíně, ve dveřích se objevila Grey a otřela se o zárubeň.

„Jsem ráda, že tě vidím,“ promluvila na ni Beáta. Grey přiběhla k Beátě a s hlasitým předením se jí otírala o nohu.

Obě ženy prošly kuchyní do pokoje. Grey se Beátě pletla pod nohama tak důsledně, že ji raději zvedla do náruče, aby o ni nezakopla. Okny dopadalo do kuchyně východní slunce. Jolana otevřela francouzské okno a pustila do pokoje čerstvý vzduch a štěbetání ptáků. Pak se vrátila ke komodě a z první zásuvky vytáhla předmět zabalený v ka-pesníku. Beáta postavila Grey na podlahu a vzala si pečeť.

„Víš, komu patřila?“ zeptala se.

„Konrádovi ze Zvířetic. Otec tvrdil, že je jeho potomek. A bylo to na vzkazu, který jsem našla u pečeti, spolu s varováním, ať na ni nesahám holýma rukama,“ dodala spěšně Jolana, když viděla, že přesně to se Beáta chystá udělat. „Nikdy jsem tu pečeť nevybalila. Jen jsem ji schovala do zásuvky.“

Beáta, navzdory varování, vybalila pečeť a přejela po ní palcem. Chce ji zabít. Vztek zasáhl Beátu s intenzitou tsunami. A nejen ji. Je tam ještě něco. Strach. Nebyl na první pohled patrný, ale je zásadní. Je to zdroj. Nutí Konráda zabíjet. Strach z čeho? Tajemství, napadlo Beátu.

V místnosti se zešeřilo. Obě ženy současně pohlédly na oblohu, ale za okny dál svítilo slunce. Muž, který na ně zíral, byl určiený a promočený na kost. Tmavé kruhy pod očima umocňovaly hněv v jeho očích, který zaplnil celý prostor.

„Slyšíš to ticho?“ zašeptala Jolana a hrdlo se jí sevřelo strachy.

Než Beáta stačila cokoli říct, Grey vyskočila na komodu a přikrčená, s ušima dozadu zavřeštěla na stín v rohu pokoje. Prudké mrskáni ocasu ze strany na stranu prozrazovalo míru jejího vzteku, a čím jasnější byly obrysy muže, tím byla vzteklejší. Stín se natáhl po pečeti. Vzápětí nato se Grey ohnala tlapou s vytasenými drápy.

Uteč! Zabije tebe i syna! zadunělo Beátě v hlavě takovou silou, že bolestí zamrkala. Vrátila pečeť do komody a podstoupila.

„To není otec,“ zašeptala Jolana, když ji Beáta pohybem ruky postrčila za sebe.

Beáta mlčky přikývla. Světlé, modrošedé oči v Beatině mysli mrkly a v rychlém sledu za sebou se jí v hlavě vystřídaly dva obrazy. Stařena v kamenné ponuré místnosti, kam dopadalo jen nepatrné množství světla z malého okna pod stropem. Sklepení hradu,

uvědomila si Beáta. Mezi nádobami na stole prošla vypelichaná černá kočka. Vzápětí nato do místnosti vrazil muž. Kočka se zježila a výhrůžně zavřeštěla. Obraz zmizel. Objevila se stařena v řetězech. Sáhla si na ránu na hlavě a prstem od krve napsala kočce na nohu svou značku. Pohladila kočku po hlavě a pohlédla na Beátu.

„Mělas pravdu, přišel, aby tě zabil. Je čas jít,“ řekla tiše Beáta a postrčila Jolanu směrem ke dveřím. Pomalu couvaly zpátky do kuchyně. Když se Beáta otáčela k odchodu, všimla si, že muži z cestovního pláště kape voda. Voda na zemi však nebyla stínem, byla skutečná.
